

"Iertarea, ce lucru delicat!"

Cecilia Păun

Întâi de toate vă mulțumesc pentru aprecierea făcută umilelor mele cuvinte rostite în necrologul pentru Domnișoara Profesoară Cecilia.

Precizez că nu am avut nici o notiță dinainte scrisă pentru rostirea acelu necrolog, fapt care, acum pentru dorința dumneavoastră de a avea întregul conținut, aduce o puținătate a mesajului sufletesc ce l-ați perceput atunci, întrucât vă voi relata mai jos

doar câteva idei principale pe care nu le-am uitat deoarece au izvorât din suflet pentru cea în fața căreia aveam deosebita bucurie doar de a o asculta și mai puțin de a vorbi.

Nu avea oricine prea multe de spus în prezența unei personalități ca a domnișoarei Cecilia. Am reușit s-o cunosc atât cât am putut și cred că n-am s-o uit niciodată.

Din tot ce am văzut și am auzit de la dânsa, am reușit să-mi conturez ideile principale și să creionez, într-o oarecare măsură, portretul psihologic al acestei ființe care n-a trecut în neființă ci a adormit un pic spre a merge la Dumnezeu, față de care n-a fost indiferentă și distantă ci a fost chiar preocupată să-L cunoască, dorind să-și înțeleagă mai bine rostul existenței.

Domnișoara Cecilia a fost întâi de toate un OM. Dacă n-ar fi fost așa nu ar fi putut fi receptată de oameni și chiar de neoameni în cele din urmă.

Cel mai dureros însă e faptul că această ființă devotată oamenilor nu a fost de multe ori înțeleasă, și nu pentru faptul că n-a știut a se face înțeleasă, ci pentru faptul că cercul strâmt al existenței oamenilor obișnuiți din preajma dânssei nu s-a circumscris cercului vast de percepere al domnișoarei Cecilia. Majoritatea au fost tangențiali și chiar asta au acceptat.

Cumva a trăit ca acei pustnici înțelepți la care mergi când ai mare nevoie și de la care te împărtășești de puterea cuvântului lor, după care te întorci la ale tale și, ușor-ușor furat de ale vieții valuri, uiți de acel pustnic.

A pus în sufletul multor copii, astăzi oameni mari și cu familii, bazele unei gândiri și perceperii aparte. A înnobilat multe case, prin transmiterea învățăturilor sale, copiilor unor oameni care așteptau ca odraslele lor să acceadă mai sus de condiția comună.

A fost omul care n-a pretins decât mulțumirea de a vedea că cei pe care îi instruieste ori îi sfătuiește dau roadele sufletului ce l-a pus în acei inși. A fost în general intransigentă, dar cu suflet mare și doar cine știa ce vrea putea descoperi căldura și mărinimia dânssei.

Însă pentru cei mai mulți a fost greu de înțeles și de aceea au păstrat doar o relație tangențială și chiar distantă la un moment dat. Așa se explică de ce s-a acutizat starea de singurătate a acestui om mărinimos care era permanent dispus să ofere tot ce putea pentru oricine îi cerea ajutorul.

Este atât de trist că a fost însoțită pe ultimul drum de o atât de mică parte a comunității în care și-a pus toată dăruirea. Nu este o acuză ci doar o constatare tristă.

Spuneam însă, că pentru cei care am cunoscut-o așa cum se cuvenea urma să vină

momentul împodobirii pomului de Crăciun și cand vom vedea luminile frumos colorate și cadourile de sub pom, ne vom gândi cu duioșie și multă dragoste la cea care iubea atât de mult colindele și transmitea atât de mult măreția și bucuria acestei sărbători, așa încât noi am urma să înălțăm către Domnul Dumnezeu rugăciuni pentru sufletul dânsei în acele momente de aducere-aminte pioase, privind la Pomul de Crăciun și simțind-o încă lângă noi. Mai spuneam că, om fiind și dânsa, cu slăbiciuni și trecând prin provocări, uneori mai presus de puterile sale, cu siguranță a greșit și poate a supărat pe cineva. Dar mai spunem că noi suntem datori să-i cerem iertare că n-am înțeles-o și n-am apreciat-o atât cât trebuie, iar pe de altă parte trebuie s-o iertăm și să zicem cu toții: Dumnezeu s-o ierte pentru toate câte a greșit în neputința sa omenească.

Nu în ultimul rând ne revine marea responsabilitate de a-i păstra o vie amintire și a căuta pe orice cale să facem tot ce putem pentru a da viață celor învățate de la dânsa, căci un om de anvergura sa se naște poate odată la o sută de ani într-o comunitate.

Cu speranța că cele scrise vă vor reconstitui starea sufletească din momentul când am rostit acel necrolog, vă mulțumesc încă o dată pentru apreciere și vă doresc sănătate, împliniri și Dumnezeu să vă aibă în pază!

Preot Gheoghe Ghiordunescu

